

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อเช้าวันที่ ๑๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ได้รับการสงเคราะห์จากผู้ใด บุญคุณนี้ฝังลึก ไม่ลืม

ญาติที่แท้จริงคือญาติมิตรทางด้านธรรมะ สนิทมากนะ ญาติธรรมด้ายังทะเลาะกันได้ แตกกันก็มี แต่ญาติธรรมนี้ไม่มี สนิทกันได้หมดเลย บกพร่องตรงไหนแก้ทันที เรียกว่าธรรม ไม่มีคำว่าทิฐิมานะเรื่องธรรม ถูกตำหนิตตรงไหนเป็นความผิดจริงแก้ทันทีเลยนั่นถูก เป็นเรื่องธรรม ธรรมเป็นอย่างนั้นละ ธรรมมีแต่สมาน ๆ ที่เราทำประโยชน์อยู่ทุกวันนี้ก็คือสมานโลกทั้งหลาย ให้มีความเชื่อมโยงกันด้วยความเป็นสุขทั่วหน้ากัน ไว้เนื้อเชื่อใจกัน อย่างนั้นละเรื่องธรรม ไปที่ไหนเย็นไปหมดธรรม สมานไปหมดธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ไม่เหมือนโลก โลกไปที่ไหนแตก เป็นไฟเผาไปเรื่อย เรื่องธรรมนี้สมานเป็นน้ำดับไฟ ถ้ามันลุกขึ้นมาก็ดับ ถ้ามันไม่ลุกก็ไม่ก่อ มีแต่สมานไปเรื่อย ๆ เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น

คิดดูซิพี่น้องทั้งหลายได้เห็นอยู่ที่เราติดดินตลอดเวลา เราติดเพื่ออะไร เราไม่เอาอะไร ให้ท่านทั้งหลายคิดเอา มีเท่าไรๆ ออกหมดเพื่อโลกทั้งนั้น เราไม่ต้องการอะไรเลย แต่ติดดินก็คือเรานี้แหละ ติดดินที่สุดเลย ทุกอย่างชนเข้ามา ชนเข้ามา ส่วนใหญ่ก็เข้า ที่แตกกระจัดกระจายๆ ออกไปทั่วประเทศแล้วก็ออกทั่วโลก เมืองนอกก็ออกนะ เราช่วย ช่วยอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้ละ สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น สมานถึงกันหมด ให้เห็นหัวใจกัน

คนเราถ้าดูแต่หัวใจเราไม่ดูหัวใจคนอื่นแล้วไปที่ไหนคับแคบตีบตัน ตัวเองแทนที่จะเป็นสุขเพราะทำอย่างนั้น เป็นทุกข์นะ ไม่ได้เป็นสุข ผู้ที่เสียสละเฉลี่ยแผ่ด้วยความเมตตาจิตต่อกันนี้กว้างขวาง เบิกบาน เจ้าของก็กว้างอยู่ภายในใจ แล้วเกี่ยวข้องกับเพื่อนฝูงที่ไหนก็สมานไปได้หมด อำนาจแห่งการเสียสละออกมาจากเมตตาความสงสารซึ่งกันและกัน เวลาที่มีความจำเป็นเขาจะหวังพึ่งใคร เขาวิ่งมา อย่างเขามาตะกี้ เขาจะเอาสามหมื่นห้าพันห้าตา เขาไม่มีเงิน เราช่วยได้แบบนี้เราช่วยทันทีเลย อันนั้นมอบให้ห่มเขาทำ ถ้าไม่มีเงินก็ไม่ได้ทำ ตาก็บอดไปเลย นี่มันบอดอยู่แล้ว ถ้าผ่าแล้วว่าจะเห็น ว่าอย่างนั้น เอา เอาเลยถ้าผ่าแล้วเห็น ถ้าผ่าก็เท่าผ่าผ่าหาอะไร เหตุผลก็มีอย่างนั้น เราจึงให้ไป

โรงพยาบาลไม่มีแต่เมืองไทยของเราเวลานี้นะ ออกเมืองนอกประเทศลาวก็ออกตา เราเห็นตานี้สำคัญมาก คนเราจะเสียอวัยวะส่วนอื่นส่วนใดก็ยอมรับว่าเสีย แต่ตานี้ขอให้ มี เพราะตานี้ตื่นมาปั๊บจะมองเห็นแล้ว เป็นความหมายในตัวเอง ง่อยเปลี้ยเสีย แข็งเสียขาไปไม่ได้ แต่ตาไปได้ เห็นได้ๆ เป็นคุณค่าตลอดนะ มีคุณค่าอยู่ตลอด ถ้าคน

ยังมีตาดีอยู่ ถ้าตาบอดเสียอย่างเดียวไปนั่งอยู่บนกองเงินกองทองไม่มีความหมาย มันเสียตรงนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงอุตสาหะพยายาม เราคิดตามจุดๆ ที่สำคัญ

ทางอุดรนี้เรียกว่าเต็มเหนี่ยวแล้วเราให้ ให้สมบูรณ์เลยเทียว ไม่ทราบว่ามีกี่สิบ ล้าน โท ตาไม่ใช่เล่นนะ แพง มีแต่เครื่องมือจากนอกๆ ทั้งนั้นเราทำไม่เป็น ชื้อมาแต่ เครื่องมือแพงๆ สำหรับโรงพยาบาลศูนย์อุดรเรียกว่าสมบูรณ์เต็มที่ เมื่อเร็วๆ นี้ก็ช่วย ไปเจ็ดล้านตา ก็อย่างนี้แหละ แล้วทางเวียงจันทน์เขาก็มาขอ เขาเอารายการมาอ่านให้ ฟัง รายการเขาเกี่ยวกับเครื่องมือตาๆ รายการดูเหมือนมีเท่าไรเรียกว่าเราให้หมดทุก รายการ เป็นเงินแปดล้านเท่าไรลืมแล้วแหละ นี่ทางเวียงจันทน์ เฉพาะตา

ส่วนอื่นเราก็ช่วย ให้เขามาเอาของวัดเราไป เราสั่งมาทางนี้มาเตรียมพร้อมไว้ ที่ แรกเขามารถสิบล้อคันหนึ่งบ้างสองคันบ้าง ต่อไปก็ถามถึงเรื่องความจน จนอยู่มาก ที่เดียว เราเลยสั่งให้มาเลย เขาถามมาก็คันก็มาเออะ เขาก็เอารถสิบล้อมาสามคัน และ รถเทรลเลอร์เทรลแล้วอะไรก็ไม่รู้อีกคันหนึ่ง มันยาวถึงนั่นนะรถคันนี้ เขามาก็เตรียมใส่ ตูมเลย ฟาดสิบล้อเต็ม เอาผ้าคลุม มันสูง ไม่อย่างนั้นตกออก รถสิบล้อสามคันเต็ม เอียด แล้วรถเทรลเลอร์เทรลแล้วอะไรนี่ก็เต็ม เอาผ้าคลุมคือมันสูงเต็มหมดๆ เราให้ไป เมื่อเร็วๆ นี้ อย่างนี้แหละ

ส่วนเครื่องมือแพทย์ก็ให้ไปแปดล้านกว่าตามที่เขาขอ ให้หมดเลย เพราะความ จำเป็นจะว่าอย่างไร ตาสำคัญมากนะ อะไรก็ตามเออะ อวัยวะข้างขาของเราจะเสีย งอ ย เปลี่ยนเสียข้างเสียขาไปไหนไม่ได้ ตาไปได้ๆ นี้มีความหมายเต็มตัวอยู่คนเรานะ ถ้าตา บอดเสียอย่างเดียว ขึ้นไปนั่งอยู่บนกองเงินกองทองไม่มีความหมาย ความหมายหมด เวลาตาบอด เพราะฉะนั้นเราจึงแก้จุดนี้ หมดมากหมดน้อยเอา เอาเลย บางทีติดหนี้เขา เอาติดก็ติด ว่าอย่างนั้นเออะ ขอให้ได้มาตามใจหวังให้สิ่งเลย อย่างนั้นนะ ก็ได้ ตามนั้นๆ

นี่ก็เพราะจุดจำเป็นๆ ที่เราพิจารณาแล้ว จะพยายามแก้ไขให้ได้ในฐานะที่พอจะ แก้ไขได้อยู่ เอาให้ได้ๆ อย่างนี้ตลอดมา ทางเวียงจันทน์ก็แปดล้านกว่า สิ่งในระยะ เดียวกัน อุดรเจ็ดล้านกว่า ศรีนครินทร์ก็มาอีก อันนี้ก็หกล้านกว่า ที่กว่าๆ นี้ก็ปาเข้าไป ล้านกว่านะ ที่กว่านี้หลายแสนๆ อย่างนี้จะช่วยตา เราเห็นสำคัญที่ตา สำคัญมากทีเดียว จึงต้องพยายามช่วยเหลือ นี่ก็ยังคงคิดกันไว้แล้วว่าจะเอาจุดศูนย์กลางจุดใดจุดหนึ่งทาง ภาคอีสานก่อนภาคอื่น ถ้าตรงไหนพอที่จะเป็นจุดศูนย์กลางตาได้แล้ว เราก็จะพยายาม ช่วยเหลือทางตา

เวลานี้กำลังพิจารณาอยู่ ยังไม่ได้ตกลง เป็นแต่เพียงว่าให้ไปพิจารณาสำรวจ ตรวจจตรากันเรียบร้อยก่อน เกี่ยวกับหมอที่จะมารวมตัวกันในเครื่องมือตา หากว่าจุดใด

พอสมควรแล้วก็จะให้จุดใดจุดหนึ่งก่อน ถ้าเรายังไม่ตายพอเป็นไปได้อยู่เราก็จะไปจุดนั้นจุดนี้ ภาคนี้ภาคนี้ไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ละ เราช่วยด้วยความเมตตาล้วน ๆ คิดดูซิเงินทองข้าวของที่พี่น้องทั้งหลายได้มานี้ออกทั้งนั้น เราไม่เอา เราบอตรง ๆ เราพอทุกอย่างแล้วในหัวใจ

นี่ท่านทั้งหลายให้จำเอานะ ธรรมพอได้ กิเลสพอไม่เป็น ได้เท่าไรยิ่งอีกยิ่งเหิมยิ่งเป็นบ้าเข้าไป บ้ากับรายได้ สุดท้ายจน ไม่เกิดประโยชน์อะไร กิเลสหลอกสัตว์โลก หลอกอย่างนั้นละ หลอกให้ป็นขึ้นเรื่อย ป็นขึ้นเรื่อย พอสูง ๆ แล้วปล่อยที่เดียวตามเลย กิเลสหลอกโลก ธรรมไม่หลอก มีความพอเหมาะพอดี พอเป็นอยู่ได้แล้วอยู่ไป นี้เรียกว่าธรรม ไม่พาใครให้จมคือธรรม แต่กิเลสนี้จมทั้งนั้นแหละ นี่เราก็อุตส่าห์พยายามช่วยเหลืออย่างนี้

อย่างศรีนครินทร์เป็นโรงพยาบาลใหญ่โต ก็ต้องวิ่งมาโรงพยาบาลศูนย์อุดร มาขอความช่วยเหลือก่อน เอาคนไข้ทางนั้นส่งมาทางโรงพยาบาลศูนย์อุดร เกี่ยวกับตาสุดท้ายก็มาขอเครื่องมือกับเราอีก ดูเหมือนหนักล้นกว่า ศรีนครินทร์หนึ่ง โรงพยาบาลศูนย์หนึ่ง เวียงจันทน์ประเทศลาวหนึ่ง สามจุดนี้มาระยะเดียวกัน เป็นเงินเท่าไรล้าน (รวมสามจุดประมาณ ๒๒ ล้าน) อย่างนี้แหละเราช่วย ช่วยอย่างนี้ละ เห็นความจำเป็นของโลกทั่ว ๆ ไป ฟังแต่ว่า สัพเพ สัตตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายครอบไปหมดเลย มีความจำเป็นเท่าเทียมกัน หวังพึ่งซึ่งกันและกัน ตัวเองช่วยตัวเองไม่ได้ก็หวังพึ่งคนอื่น

เพราะฉะนั้นจึงช่วยกันอย่างที่เห็นตะกั่วนี้ ให้อยู่เย็นเป็นสุขด้วยกัน ผาสุกรมเย็นด้วยความเป็นธรรมจากกันนี้เย็นมากนะ ไม่ได้เหมือนทั้งหลาย เย็นด้วยธรรมจากกันนี้ มีความสงบเย็นใจ ระลึกถึงบุญถึงคุณกันไม่ลืมเลย ความเห็นบุญเห็นคุณซึ่งกันและกัน ที่ได้รับความช่วยเหลือจากกันซึ่งมาก ไม่ลืม เราจึงได้พยายามเสมอช่วยเติมกำลังความสามารถ สมบัติได้มามากน้อยนี้ไม่ไปไหนละ เราบอตรง ๆ เราไม่เอา เราพอทุกอย่างแล้ว

อย่างที่พูดเรื่องการปฏิบัติธรรม เมื่อถึงขั้นพอแล้วพอ หัวใจดวงนี้พอหมด ไม่เอาอะไรทั้งนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เอา มีแต่ความเมตตาที่ออกจากหัวใจนี้ไปหมดเลย อ่อนน้อมไปหมด ถึงไหนถึงกัน ถึงไหนถึงกัน ไม่ว่าจะสัตว์ว่าบุคคลเจตีย์ถึงกัน เมตตา สงสารถึงกัน ๆ ไปเลย นี่ละความเมตตา ขอให้ท่านทั้งหลายจับธรรมข้อนี้ไว้ ให้เข้าสู่จิตใจและเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ไปประพฤติปฏิบัติต่อกันด้วยความราบรื่นดีงาม คนเราเมื่อได้อาศัยซึ่งกันและกันแล้ว บุญคุณนี้ไม่ได้ลืมนะ ถึงวันตายเขาก็ไม่ลืม คนจนก็ระลึกถึงคุณได้ ไม่ว่าจะคนมีคนจนเหมือนกันหมด เมื่อได้รับการสงเคราะห์จาก ผู้ใด ๆ แล้วบุญคุณนี้จะฝังลึกทีเดียว ไม่ลืมง่าย ๆ

คิดดูอย่างพราหมณ์แก่คนหนึ่งแก่ไปบวช พระพุทธเจ้าท่านประกาศหาคนผู้
 กตัญญู พราหมณ์แก่คนหนึ่งจะขอบวช แต่ไม่มีใครที่จะบวชให้ แล้วใครจะรับรองคน
 แก่คนนี้ พระพุทธเจ้าประกาศหาคนกตัญญู พระสารีบุตรรับปั๊บทันที ข้าพระองค์จะรับ
 บวชพราหมณ์แก่คนนี้ ข้าพระองค์เคยบิณฑบาตในบ้านเขา เขาเอาข้าวมาใส่บาตร
 ระลึกไม่ลืมนะ เพราะฉะนั้นเวลาที่ควรจะช่วยเหลือได้ข้าพระองค์จะช่วยเหลือ เอา
 บริขารมาจัดให้พราหมณ์คนนี้บวชจนได้เลย นั่นละพระสารีบุตร บุญคุณลืมเมื่อไร ข้าว
 เขาให้เท่าไรก็ตาม ไปบิณฑบาตบ้านเขา เอาอันนั้นมาเป็นเครื่องระลึก เวลาเขาจำเป็น
 อยากจะบวช ไม่ได้บวช ไม่มีใครช่วยเหลือ พระสารีบุตรปีบเข้ามาแทนที่ทันทีเลย นี่ละ
 บุญคุณจำเอานะ พี่น้องทั้งหลายจำเอา วันนี้พูดเพียงเท่านี้ เอาละพอต่อไปนี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz